

С влак до Копривщица

Мекото януарско време и натрупаната умора от напрегнатото софийско ежедневие ме подтикват да си дам кратка почивка. Обичам да пътувам с влак и затова избирам сравнително близка дестинация - Копривщица. За да не е много натоварено ще пътуваме с мъжа ми в петък с пътнически влак, който заминава в 9:00 часа от Централна гара и по план в 11:17 часа трябва да е в Копривщица. На касата на гарата любезна и усмихната служителка ме обслужва бързо като ни издава два билета София-Копривщица (за мен и мъжа ми) за скромната сума от 10,40 лв. общо. Служителката обяснява, че ако искаме двупосочен билет, то трябва да се върнем същия ден, а макар и близка дестинация ние сме решили да пътуваме обратно на следващия ден, за да имаме повече време за разходки и разглеждане.

Гара Копривщица

В петъчната сутрин на 5-ти коловоз ни очаква влак ПВ30121 - електрическа мотриса Siemens. Приятно изненадани сме от топлината във влака и от любезните кондуктори, които ни посрещат с добро утро и покана да се настаним където ни е удобно. Двата часа минават неусетно като се любувам на сменящите се гледки от прозореца. Пристигаме абсолютно точно по разписание в 11:17 часа на гара Копривщица и тъй като тя е на около 10 километра от града там ни чака микробус, за да откара пътниците до центъра. Оказва се, че в този влак сме само 4-ма за града, така че бързо се качваме и микробусът потегля. Билетът до Копривщица струва 3 лв. на човек, а пътуването е около 15 минути. И така малко след 11:30 часа започва нашата разходка по копривщенските улици. Посреща ни кристално ясно синьо небе, прекрасен чист въздух, който изтерзаните ни софийски дробове дишат ненаситно, и малко сняг. През града, по централната улица минава река Тополница, на която се любувам от един от многобройните мостове. Част от реката е покрита със снежен кожух, има и заледени участъци. Около реката има пейки и беседки и е много приятно за разходка, а ако е по-топло и да поседне човек на пейка. Ние се отправяме към моста Първа пушка, в близост до който е къщата за гости, в която ще се настаним за една нощувка. Мостът е наречен Първа пушка, защото именно на това място на 20 април 1876 г. български въстаник

убива турско заптие и така се слага началото на Априлското въстание. Мостът се нарича още Калъчев мост и носи името на дарителя си Хаджи Найдено Калъчев, с чиито средства е построен през 1813 г. Стъпвайки на това място, напоено с толкова много история, се чувствам горда, че е имало такива българи.

Мостът „Първа пушка”

Беседка и мост над река Тополница

След като си оставяме багажа, разходката ни продължава, за да се любуваме на старите и красиви копривщенски къщи. Тук са израснали редица бележито българи - Тодор Каблешков, Георги Бенковски, Петко и Любен Каравелови, Димчо Дебелянов и много други. Днес с билет от 10 лв. може да се посетят 6 музея. Купуваме си билет от

„Купчийницата“ на площада до Туристическия център. На билета има карта с номера на самите къщи-музеи и така те могат да бъдат лесно намерени.

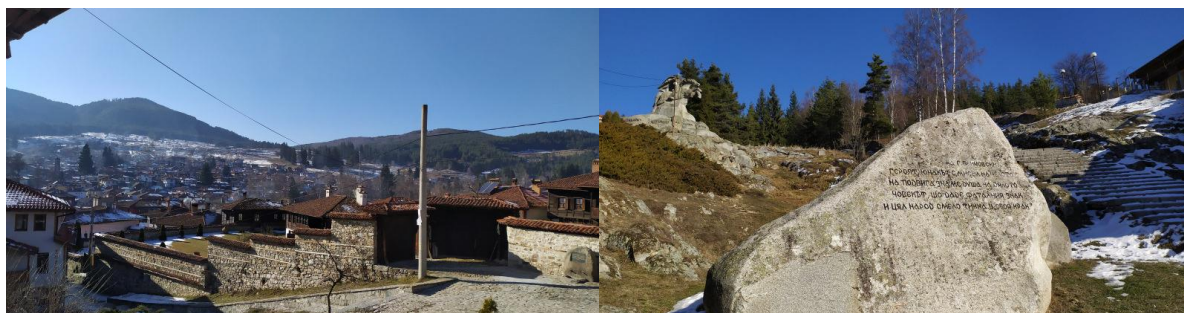
Първо посещаваме родната къща на Петко и Любен Каравелови. В китен двор, зад голяма дървена врата са разположени три постройки. Най-старата – „зимната къща“ - е построена през далечната 1810 година и в нея се раждат Петко и Любен Каравелови. Втората сграда е стопанско помещение, в което се е извършвала различна домакинска дейност като например приготвяне на копривщенски суджук и други колбаси. Последната сграда е лятната къща, където семейството е живееело през топлото време.

Родната къща на Петко и Любен Каравелови

Експозицията включва интересни данни за живота на прочутото семейство Каравелови както и лични вещи. А поне за мен най-интересния експонат е огромната печатарска машина, закупена от Сръбската държавна печатница през 1871 г., на която са се печатали революционни вестници, а след Освобождението - Търновската конституция.

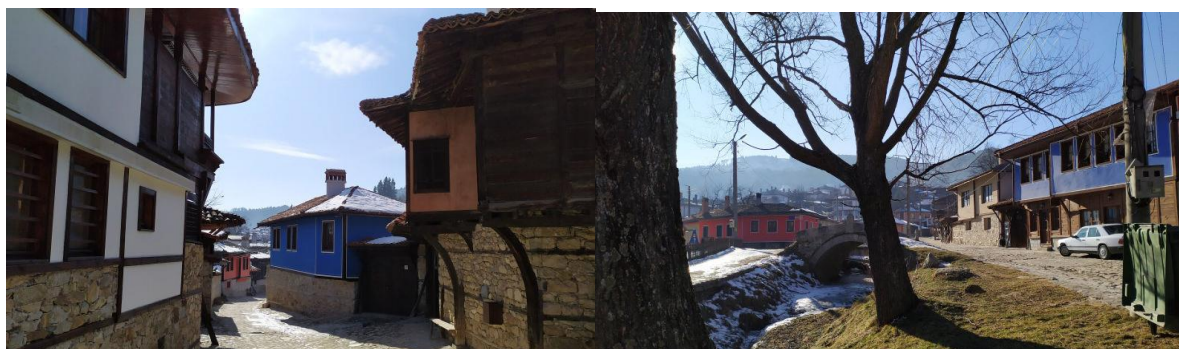
Оттук продължаваме покрай реката, за да стигнем до родната къща на Гаврил Хлътев, по-известен с псевдонима Георги Бенковски-организатор и един от ръководителите на Априлското въстание. Китната дървена къща с хубав двор е разположена по-високо и от нея се открива панорамна гледка към натежалите от сняг покриви на копривщенските къщи. В близост до дома на Бенковски е и неговия паметник-впечатляваща поне 10-метрова скулптура на революционера, яхнал кон и размахващ сабя. Паметникът е разположен в красива борова гора и до него водят множество стъпала. Гледката от тук е още по-впечатляваща - Копривщица се вижда като на длан.

Музей „Бенковски“ и „Доросиева къща“

Паметник на Георги Бенковски

Слизайки по стъпалата надолу, минаваме и през Доросиевата къща, в която е разположена експозиция „Копrivщица-просветен център през Възраждането“. След реставрация и обособяване за изложбени цели, тя е открита през 2012 година. Тук може да се види как са изглеждали килийно училище и взаимоучително училище. Има и зала, посветена на копривщенския възрожденец Найдeн Геров. Този музей е част от 6-те музея, които могат да се разгледат с комбинирания билет. Преди да бъде открита експозицията, на негово място можеше да се разгледа красивата Ослекова къща, която се намира до Купчийницата за билети в центъра, но от няколко години собствеността ѝ е върната на наследниците и вече функционира като частен музей, с отделен вход.

Копrivщенски къщи

Разходката ни продължава като преминаваме един от многото мостове над реката и отиваме от отсрещната страна. Там потъваме сред кокетни къщички в синьо, червено и жълто, които са толкова красиви, че не откъсвам поглед от тях. Сред тях в един момент изниква внушителна стара каменна църква. Това е църквата „Свети Николай“, която за съжаление не работи в момента. Веднага отбелязвам факта, че стенописа над вратата на Свети Николай наскоро е обновен. От църквата по тесните калдъръмени улички се отправяме към Лютовата къща, която се намира близо до любимата ни кръчма „Под старата круша“, която носи това име, тъй като е разположена под короната на огромно вековно крушово дърво. Е, понеже сме гладни първо хапваме вкусни копривщенски гозби в любимото заведение и после се отправяме да разгледаме Лютовата къща. Лютовата къща е построена от пловдивски майстори през 1854 година, за богатия бегликчия и джелепин Стефан Топалов. През 1906 г. къщата е продадена на търговеца Петко Лютов, чиято търговска дейност се простирала до Кайро и Александрия и чието име носи до днес. Първото, което ме грабва тук са красиво изрисуваните стени и дърворезбите по таваните. Много красиви са и медальоните по стената с изрисувани в тях посещаваните от собственика на къщата местности и градове.

Църквата „Св. Николай“

В приземния етаж на къщата е уредена постоянна изложба на „плъсти“ – това са нетъкани пъстри постелки, изработени от вълна, които са се използвали за застилане на подове и като постелка за спане. “Плъстите” са се правели чрез валяне и притискане и са се оцветявали само с естествени багрила.

Продължаваме с разходката си и отиваме до къщата-музей на Димчо Дебелянов – двуетажна дървена постройка със сини стени, с характерния нисък таван. Родният дом на поета е синя къща, оградена с високи каменни зидове, строена от дядото на Дебелянов през далечната 1830 г. Тук могат да се видят родната люлка на поета и множество стари книги. Докато разглеждам къщата се наслаждавам на прекрасните стихове на поета, звучащи от уредбата. Поетът загива на фронта едва на 29 години, ненамерил приживе признание. Неговата поезия се издава едва след смъртта му. В къщата най-силен отпечатък в мен остават думите на поета “Човек е най-безгрижен, когато има една голяма грижа, която поглъща всички останали”.

Родната къща на поета Димчо Дебелянов

От къщата на Димчо Дебелянов се отправяме към родната къща на друг виден копривщенец – Тодор Каблешков. Къщата е величествена, с много прозорци и определено изглежда богата и просторна. Тук е живяло шестнадесет членното семейство на бегликчията Лулчо Каблешков. Експозицията, разположена на долния етаж, ни разкрива бита на заможните българи от епохата на Възраждането. Вторият етаж от къщата е изцяло посветен на живота и дейността на Каблешков, както и на подготовката и протичането на Априлското въстание. В музея прочетохме и прочутото кърваво писмо.

Къщата на революционера Тодор Каблешков

В близост е храм „Успение Богородично“ или синята църквата (поради цвета ѝ), която местните наричат старата църква - построена е през 1817 г. и има много красив иконостас с уникална дърворезба, а някои от иконите са дело на великия майстор Захарий Зограф. В двора на църквата се намира гроба на Димчо Дебелянов, на който стои, сякаш като жива, скулптурата на майка му с надписа “И въ кротък унесъ чака тя да дойде нейното дете”. Скулптурата или както е известен “Паметникът на майката” е дело на проф. Иван Лазаров.

Храм „Успение Богородично“

В приятна разходка и разглеждане на интересни обекти, неусетно е станало 18:00 часа. Всъщност се оказа, че музеите на Копривщица могат да се разгледат за един ден, но ние не съжаляваме, че ще имаме още един ден на това прекрасно място.

След като се наспиваме на чист въздух се отправяме отново на кратка разходка. Пием кафе на площад „20-ти април“ срещу Паметника на загиналите в Априлското въстание. Случайно попадаме на много красива книжарница, откъдето си купувам книга на български автор. Мястото се казва „Ирисите“, много е приятно с многобройните лавици запълнени с книги, а има и масички на които може да седнеш и да изпиеш едно кафе.

Къщи в центъра на град Копривщица

До автогарата се намира сградата на читалището, носещо името на Найдено Геров и на старото училище „Св.Св. Кирил и Методий“, като това е първото класно училище в Копривщица. Училището е основано от Найдено Геров през 1846 г. В момента се ползва като „Жив музей“. В обекта са експонирани етнографска сбирка с възможности за изучаване на традиционни занаяти и експозиция „Училището в Копривщица“.

Читалище „Найдено Геров и старото училище „Св.Св. Кирил и Методий“

След два дни изпълнени с емоции дойде време да се разделим с този прекрасен български град. Влакът ни е в 13:59 часа, а микробусът - в 13:40 часа и съм малко притеснена дали ще стигнем навреме до гарата за влака и ще успеем да си купим билети. Този път сме доста хора и напълваме микробуса. Стигаме гарата навреме, и си купуваме билети. Гарата ме изненадва с библиотека с надпис, който любезно приканва да си вземем книга за четене, както и да оставим своя - много хубава инициатива!

Библиотека в гара Копривщица

Качваме се във влака, който идва от Карлово с абсолютна точност и без минута дори закъснение. Този път влакът пак е пътнически – ПВ 30116, но не е Siemens, а от старите руски машини с купета. Отново е топло, този път има повече хора, тъй като е неделя, а и от гарите, на които спираме също се качват доста пътници. Пътуваме около два часа и половина и отново пристигахме по разписание.

Чувствам се заредена с положителни емоции от пътуването с влак и посещението на прекрасната Копривщица.